

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Hertsoginna
abielutebing*

Louise Allen

Originaali tiitel:
Louise Allen
His Convenient Duchess
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Melanie Hilton
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03427423
ISBN 978-9949-87-067-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kiri autorilt

Vahel pole mul aimugi, millest mõne romaani kirjutamise mõte tekib, kuid mõnikord on see mingi koht ja just üks kindel koht andis mulle mõtte „Hertsoginna abielutehingu” tarvis.

Peatume abikaasaga tihti Landmark Trusti hoonetes – üle Suurbritannia laiali paisatud ja lagunemisest päästetud ajalooliste pärlite ekstsentrilises segus – ja oma uue raamatu jaoks ideid otsides jõudsin Somersetis asuvasse Stogursey lossi (mille täiesti juhuslikult oli ehitatud 1110. a mu abikaasa kakskümmend kaheksa põlve tagasi elanud esiisa). See oli armastus esimesest pilgust ja kui te otsite Internetist mõne Stogursey lossi pildi, siis näete, miks ma armusin sellesse väikesesse muinajutulossi, mis on täpselt samasugune, nagu ma raamatus kirjeldan (kuigi müüride vahele jääv taluõu on ammu kadunud).

Olles leidnud oma lossi, vajab see kindlasti üht päästmist ootavat daami ja vaprat kangelast, kes teda sealt päästma ratsutaks. Kui olin aga Rose'iga tuttavaks saanud, avastasin ma, et talle ei meeldinud mõte, nagu vajaks ta mõne mehe abi, ja mis kõnealusesse härrasse puutub, siis polnud Marcuse motiivid kaugeltki romantilised. Mul oli suur rõõm nad kokku viia ja lasta neil endil sellest olukorrast välja rabelda.

Loodan, et teile meeldib nii nende lugu kui ka loss!

Louise Allenile on ajalugu meeldinud nii kaua, kui ta end mäletab, ja ta leiab, et maastikud ja kohad manavad esile võimsaid kujutluspilte minevikust. Tema lemmikuteks on Veneetsia, Burgundia ja Kreeka saared. Louise elab Norfolkis rannikul ja sisustab vaba aega aianduse, suguvõsa ajaloo uurimise ja reisimisega. Palun külastage Louise'i veebilehte www.louiseallenregency.com, blogi www.janeaustenslondon.com või otsige ta üles Twitterist @louiseregency ja Facebookist.

Esimene peatükk

Chaltoni loss, Wiltshire, 3. juuni 1817

Printsess Rosalinda istus oma tornis ja silmitses üle lazzuurse (lassuurse?) virvenduse jõe kaugemat kallast. Ta igatses vabaneda oma kurjast kuningast onust (võõrasisast??). Millal küll tema õilis rüütel (prints??) teda vangitorrnist päästma tuleb?

Leedi Katherine Trafford imes oma äranäritud pliiatsi otsa ja kortsutas põlvedele asetatud laual lebavat märkmikku vaadates kulmu. „Kuidas „torn” kirjutatakse? Ja mis sa arvad, kas ma peaksin mainima Rosalinda pikki linakarva juukseid kohe alguses või jätma selle pärastiseks, kui õilis rüütel Marmaduke teda esimest korda näeb?”

„Torn on ühe r-iga ja lasuurses on üks s.” Tema vanem õde leedi Chloe vaatas möödudes üle öla tema poole, alles pesasoojad munad kogutud kena oksakesemustriga

musliinkleidi peal olevasse targeldatud põlle. „Rosalinda ja Marmaduke? Oled sa nimesed ikka kindel, Kat?”

„Mu kangelanna eeskujuks on Rose, aga see ei ole piisavalt romantiline nimi,” selgitas Kat ausalt. „Marmaduke kõlab uhkelt. Või ei kõla? Rose, mis sina arvad?”

Leedi Rose Trafford, kes istus kümne jala kõrgusel katkisel keerdtrepil tillukeses tornis, mis oli nii lagununud, et ainult pool selle välisseinast oli alles, vaatas alla oma nooremate poolõdede poole. „Mida ma millest arvan?”

„Kas Marmaduke sobib kangelase nimeks?”

„Ausalt öeldes kõlab see rohkem nagu köögikassi nimi,” lausus ta, „kuigi Oswald oleks veel hullem. Kas sa kirjutad uut romaani, Kat?”

„Kirjutan jah ja ma teenin sellega meile terve varanduse,” teatas Kat enesekindlalt. „Selle pealkiri on „Rüütel ja vangistatud printsess”, kuigi võib-olla muudan ma kangelase printsiks. Mida sa seal ülal teed, Rose? See on väga hea koht, sest kui mõni rüütellik kangelane peaks meid üle aasa päästma kappama, näed sa teda sealt ülalt kohe ja lehvitad tema tähelepanu köitmiseks litritega kaunistatud rätti.”

„Seda oleks mul väga raske teha, kuna mul ei ole litritega kaunistatud rätikut,” ütles Rose. „Ma kardan, et minust ei saa korralikku kangelannat, sest ma mõtlen parajasti mõrdade panekust vallikraavi.” Ta silmitses seisvat rohelist vett, mille praegu pani liikuma väikese pardiflotilli kiiluvesi. „Meil pole aega istuda ja õngitseda, lootes, et ekki näkkab, aga mõrraga võiks midagi kätte saada küll, kuigi ilmselt ainult väga mudamaitselisi karpkalu.”

Ta tõstis oma püksseeliku üles, tuues nähtavale selle all olevad saapad ja põlvpuksid, ning laskus ettevaatlikult oma ohtlikust lemmikistekohast alla. „Homnikusöögiaeg on käes ja mul

on kahju, et pean sulle pettumuse valmistama, Kat, aga ainsad mehed, keda ma näen, on Billy Austin, kes viib oma künnihobuseid sepa juurde rautada, ja see nina luristav külapoiss. Ta talutab nööri otsas vist seda kitse, kelle ma eelmisel turupäeval Lambtoni leselt ostsin. Ainus, keda ma üle tõstesilla siia poole ratsutamas *ei* näe, on õilis rüütel, printsist rääkimata.”

Samal päeval Northminsteri hertsogi elukohas Northminsteri lossis Wiltshire'is

„Kus mu loss on?” tahtis viies Northminsteri hertsog teada. Ta torkas pika päevitunud sõrmega raamatukogutoa lauale laiali laotatud kaustaridu, igaühel korralikult peal ühe nimi tema arvukatest vastpäritud valdustest. Tema vasaku käe sõrme ehtiva sõrmuse Birma rubiin välgatas päikesevalguses nagu kuri silm. „Siin ma seda ei näe.”

„Ee... siin, teie hiilgus?” sõandas tema maadevalitseja härra Barclay öelda, tehes ähmase liigutuse laskeava poole kõrgel raamatukoguseinas.

„Mitte see loss, Barclay. Aga kuna me juba selle teema juures oleme, siis milline segane idioot paigutas raamatukogu ümmargusse torni? Ei, ärge vastake. See on olnud siin vist juba 1570. aastast alates. Ma mõtlen Chaltoni lossi.”

Marcus alles hindas Barclay väärtust nagu kõigi oma äsja omandatud tööliste ja teenijate oma. Mees nägi välja nagu närviline mutt, kuid vähemalt jäi pinge all endale kindlaks. Arvatavasti oli tal kahe viimase hertsogiga piisavalt kogemusi.

„Oh, see müüdi möödunud aastal maha, teie hiilgus.”

„Müüdi maha?” Marcus vaatas silmi kissitades üles ja härra Barclay neelatas nähtavalt. „Pärandvara ei tohi müüa

ega muud moodi võõrandada.” Laevalastimistest ja siidi importmaksudest teadis ta küll rohkem kui maa pärimisest, aga see küsimus oli talle väga selge.

„Teil on muidugi õigus, teie hiilgus, aga Chalton ei kuulunud miskipärast pärandvara hulka ja neljas hertsog müüs koos oma isaga maha kõik, mis sinna ei kuulunud.”

„Millal?”

„Viimase seitsme aasta jooksul, teie hiilgus. Nagu te teate, läksid asjad jamaks... See tähendab, et mitmel põhjusel oli neil sularaha vaja...”

Teisisõnu oli tegemist tema nõbude võlgadega. Paistis, et isa ja poeg olid ühesugused pillajad. „Ärge nimetage mind igas teises lauses teie hiilguseks, Barclay,” ütles Marcus juba rahulikumalt. „See tekitab minus tunde, nagu oleksin peapiiskop.” See ei olnud ju selle vaese maadevalitseja süü: tema asi oli olnud kāske täita või siis töökohast ilma jääda ja pärandi hulka mittekuuluvate varade müümises ei olnud midagi seadusevastast.

Marcus kortsutas lauale laotatud kaustu vaadates kulmu. „Miks mahamüüdnud varad pärandi hulka ei kuulunud?”

„Kõik peale Chaltoni lossi ostis alles hiljuti, eelmise sajandi lõpul, teine hertsog, teie hii... ee... sõõr. Enamasti olid need väiketalud või maatükid. Oletan, et mingil hetkel kavatseti need pärandi hulka lisada. Nagu ma aru saan, omandati Chalton viieteistkümnendal sajandil, kui see oli juba väga viletsas seisus, ja talumaa polnud kunagi tähtis olnud. Paistab, et mingil põhjusel ei lisatud seda kunagi pärandvara hulka.”

„See tuli 1491. aastal koos Isabelle de Chaltoniga,” ütles Marcus. „Juba siis olid ainult värvahoone tornid veel enam-vähem terved ja talumees, kes maad rentis, tegi neist maja.

Ta ehitas iselaadse elamu tornide vahele, kus varem oli olnud sissepääs. Viimane kord, kui mina seda nägin, olid lossi välismüürid kokku varisemas, aga vallikraav oli endiselt alles.”

Marcus pilgutab silmi, kui mälu pilt päikese sädelusest veepinnal ja iidse ringmüüri heidetud tumedast varjust taas tema silme ette kerkis. Hetkeks tundis ta uuesti õngitsema ning vibu laskma õppimise põnevust, rüütlitest ja lahingutest fantaseerimise võlu. Puhta rahu ja paranemise palsamit, muretut rõõmu.

„Kas te tundsite seda hästi, söör?”

„Jah, väga hästi. Ostke see tagasi, Barclay,” ütles Marcus. „See loss ja ülejäänud maa, mis ära müüdi. Pakkuge viis protsenti rohkem, kui nemad maksid, sellest peaks piisama.” Waterloo lahingule järgnenud rahu oli põhjustanud põllumajanduse languse ja talunikel oleks ainult hea meel see kasumiga maha müüa.

„Olen kindel, et saan põllumajandusmaad tagasi, aga lossi tagasiostmise suhtes on mul suuri kahtlusi, söör,” lausus maadevalitseja kõhklevalt. „Selle ostnud daamil paistis sellega midagi kindlat plaanis olevat.”

„Kas Chaltoni ostis *naine*? Eeldan, et mõni talupidaja lesk või keegi selline.”

„Ei, söör. See oli üks vallaline daam. Tegelikult üsna noor: leedi Rose Trafford. Ta ütles, et ostab selle endale ja oma õdedele koduks. Kuna ta on kadunud Wightoni krahvi tütar, tundus see mulle väga kummaline. Ma saaksin aru, kui mõni keskealine vanatüdruk investeeriks maasse, aga see...”

„Ma räägin temaga ise.” See oli tõepoolest kummaline. Noored vallalised naissoost aristokraadid ei ostnud endale viletsa põllumaaga lagunenud losse. Marcus võttis riulist ühe

vana „Aadelkonna” eksemplari ja lehitses seda, kuni leidis leedi Rose'i, kes oli teise krahvi tütar ja sündinud 1792. aastal. Õdedest polnud seal juttugi, aga samas oli see väga vana eksemplar. Tema kadunud nõbusid ei saanud just raamatuhuvilisteks pidada ja raamatukogu oli kohutavalt käest lastud.

Ta tegi kiire peastarvutuse. Leedi Rose oli kahekümne viie aastane. Naeruväärne, et ta endale üldse maad ostis, eriti veel lagunenud lossi koos mõne hektari maaga.

Ilmselt oli see mingi hellitatud plika, kes kas mossitas seal pärast mõnd peretüli või kujutas ette, et mängib Marie Antoinette'i oma unistuste talus. Tema vend pidi küll arust ära olema, et sellist asja lubas.

Kaks lossi asusid teineteisest linnulennul vaid kaheksa miili kaugusel. See polnud liiga pikk maa sinna ratsutamiseks, et ajas rohkem kui viisteist aastat tagasi rännata, mõtles Marcus närvilist raudjat esimese värava poole suunates.

Koos kõige muuga oli ta pärinud ka nõo tallid ja Williami ratsahobuste valik ei parandanud tema muljet sellest mehest. Viimati, kui Marcus teda nägi, oli William Cranford olnud Milbrooki krahv, kahekümne kahe aastane ja nii ülbelt ennasttäis, nagu üks ärahellitatud hertsogitiitli pärija üldse olla sai.

Mitte kellelgi, kes luges ajalehti, ei jäänud märkamata Williami seltskonnaelu, mida iseloomustasid skandaalid abielunaistega, kaks uhket duelli, jutud metsikust pillamisest ning reast sportlikest idiootsustest, nagu suured kihlveod ja lõpuks surmav oht.

Elmisel aastal oli nõbu, kes oli vaid kuusteist kuud hertsog olnud, kutsunud oma semud keskõiele takistussõidule.